LLEI DE COSTES, COMPETÈNCIES, SENTIT COMÚ

DICTAMEN

FRANCESC CANET
Portaveu Municipal ERC

El desori urbanístic perpetrat a molts trams del litoral de la península Ibèrica hauria estat molt pitjor sense l'actitud valenta i decidida de grups d'activistes. Per això, malgrat que va arribar tard, amb desastres ja irreversibles en marxa o acabats, la Llei de Costes de l'any 1988 va ser una eina útil per a aturar i/o apedaçar un procés de degradació paisatgístic lamentable.

Ara bé, les lleis són mares generals que només ensenyen el seu veritable rostre quan arriben els reglaments que les desenvolupen i, especialment, quan en cada context determinat unes persones determinades en dirigeixen l'aplicació. A l'Alt Empordà (Empuriabrava, Santa Margarida, Sant Pere Pescador...) hem comprovat darrerament com el Govern de l'Estat, a través del ministeri que gestiona la costa, s'ha entossudit a fer una aplicació de la normativa que, al meu parer, resulta més que discutible des de l'àmbit jurídic i sense el sentit comú exigible.

Un dels problemes cabdals és la delimitació del denominat domini públic marítimoterrestre, un conflicte amb dues potes.

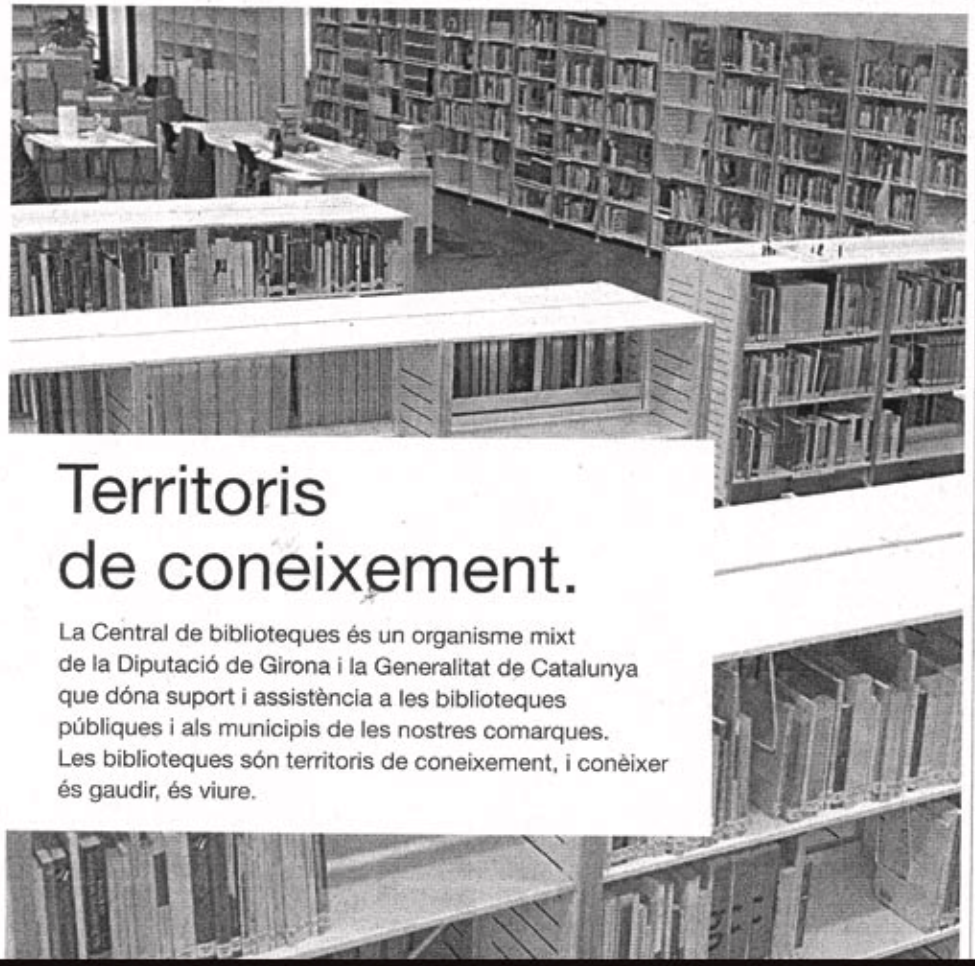
D'una banda, un enrocament competencial de l'Estat, entestat a no voler admetre que normes anteriors a la Llei de Costes de 1988 han de regir per a casos com el d'Empuriabrava i el de Santa Margarida, marines interiors construïdes a l'empar de legislació urbanística municipal i/o dels traspassos de competències de l'Estat a la Generalitat l'any 1980. Això sí, mentrestant els funcionaris i polítics de l'administració de l'Estat procuren anar tranquil·litzant els ànims dels més absurdament afectats amb promeses en seu parlamentària i als despatxos ministerials.

De l'altra, una interpretació de la Llei de Costes jurídicament discutible i indiscutiblement allunyada del sentit comú. Convocant, per exemple, un acte de col·locació de fites per al dia 29 d'abril a Sant Pere Pescador en considerar que d'acord amb la Llei de Costes és domini públic marítimoterrestre "tot el curs del riu Fluvià i del rec Sirvent fins on arriba la intrusió d'aigües salines".

Això significa afectar la disponibilitat de la propietat i condicionar (perjudicar) l'activitat econòmica de moltes hectàrees de terreny situades lluny de la costa. Des del consistori es pensa, també d'acord amb la Llei de Costes, que el riu Fluvià i el rec Sirvent queden fora de l'aplicació perquè "no hi arriben les marees o onades en els majors temporals coneguts".

Més enllà de la disputa competencial d'arrels jacobines, cal esperar de l'Estat una actuació més assenyada i pragmàtica (tal com està actuant, no protegeix precisament la costa, almenys a l'Empordà). I també cal esperar una actitud menys temorenca, més decidida i visible, de la Generalitat, administració que té competències i ressorts jurídics per posar-se del costat dels afectats.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Territoris de coneixement.

La Central de biblioteques és un organisme mixt de la Diputació de Girona i la Generalitat de Catalunya que dóna suport i assistència a les biblioteques públiques i als municipis de les nostres comarques. Les biblioteques són territoris de coneixement, i conèixer és gaudir, és viure.